Р Е Ш Е Н И Е
№ 42414

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова
ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Елена Гюрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5367** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

С решение № 788/05.03.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав по н.а.х.д. № 11647/2025 г. е потвърдено НП № 25-4332-016891 от 11.07.2025 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с което на А. Й. Я. за нарушения по чл. 40, ал.1 ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП и на основание чл. 183, ал.2, т.11 и чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП са наложени наказания „глоба“ в размер на 20 лева, „глоба“ в размер на 120 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за 1 месец.

Решението е обжалвано от наказаното лице с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и за отмяната на процесното НП и в тази част.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението, поради постановяването му в нарушение на закона. Поддържат се доводи за неправилно възприета от районния съд фактическа обстановка, която не отговаря на действителната в резултат на погрешно интерпретирани гласни доказателства. Изложено е, че в АУАН и НП не е направено пълно описание на елементите от състава на вменените административни нарушения и обстоятелствата при извършването им. Отразено е, че липсва субективна съставомерност на нарушението по чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП. При тези съображения се моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да отмени НП. Моли за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. М. и Л., които молят за уважаване на жалбата и отмяна на решението на СРС. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.
Ответникът, в постъпил отговор на касационната жалба, чрез юрк. К. изразява становище за нейната неоснователност и моли за нейното отхвърляне. Моли за присъждане на разноски за касационната инстанция. Прави възражение за прекомерност.
В съдебно заседание не се представлява.
Представителят на Софийска градска прокуратура взема становище за неоснователност на касационната жалба.
Административна съд С.-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.
Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.
Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.
Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Въз основа на установената фактическа обстановка е направил изводи, които настоящият касационен състав споделя.
Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 788/05.03.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав по н.а.х.д. № 11647/2025 г., с което е потвърдил НП № 25-4332-016891 от 11.07.2025 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР. За да потвърди оспореното пред него НП, СРС е приел, че А. Й. Я. е извършила нарушенията, за които е издадено НП.
Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.
За да потвърди НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Отразено е, че допуснатата нередност в АУАН с вписването като свидетел на другия участник в ПТП и пострадал, който е заинтересован от изхода на производството, е от категорията на посочените в чл.53, ал.2 ЗАНН, според която НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на извършителя и неговата вина, и не е самостоятелно основание за отмяна на НП. Посочена е дата на извършване на нарушението, налице е пълно, ясно и точно описание на нарушението в АУАН и НП. Прието е, че нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, поради което не е налице нарушаване на правото на защита на нарушителя.
При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод,

че касаторът е извършил нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба, преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Ал. 2 на посочената норма регламентира, че по време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. Съобразно разпоредбата на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП „Пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.
От писмените и гласните доказателства, събрани при въззивното разглеждане на делото се установява както механизма на извършеното нарушение, така и че то е извършено от наказаното лице. Фактът на удара е достатъчно доказателство, че преди да започне движение назад, водачът не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. При това положение, в случаи от категорията на процесния, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача на превозното средство по чл. 183, ал. 2, т.11 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г.) достатъчно е същият преди да започне движение назад, не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, в резултат на което, поради движението му на заден ход, е станал причина за възникване на пътно-транспортно произшествие.
Установеното по надлежния ред нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, правилно е подведено под приложимата санкционна разпоредба на чл. 183, ал.2, т.11 ЗДвП. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението (28.04.2025 г.) разпоредба на чл. 183, ал. 2, т.11 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г.) и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е наложил административното наказание глоба от 20 (двадесет) лева, чийто размер е фиксиран в закона.
Законосъобразен е и изводът на въззивния съд, че касаторът е извършил и нарушението по т. 2 на НП - чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП (ред. ДВ, бр.101 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.). Съгласно сочената за нарушена разпоредба на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП (в посочената редакция), водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. В конкретния случай безсъмнено е установено, че касационният жалбоподател е напуснал местопроизшествието, без да изпълни задължението си по чл. 123, т. 3, б. „в“ ЗДвП да уведоми съответната служба за контрол на МВР, като водач, който е участвал в ПТП, от което са причинени само имуществени вреди, при положение че между него и другия водач не е имало съгласие за причините за настъпването му. Нанесените на л.а. „М. Ц 220“, с рег. [рег.номер на МПС] имуществени вреди са били видими и са описани в приетия като доказателство по делото протокол за ПТП, който е официален документ по смисъла на чл.93, т.5 НК (приложим съобразно чл.85 ЗАНН).
Установеното по надлежния ред нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП, правилно е подведено под приложимата санкционна разпоредба на чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението (28.04.2025 г.) разпоредба на чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП

(ред. ДВ, бр. 9 от 26.01.2017 г.) и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е наложил административното наказание глоба от 100 (сто) лева, чийто размер е в близост към минималния и „лишаване от право да се управлява МПС“ за 1 (един) месец, чийто размер е минималния предвиден в закона.
По изложените съображения, решението на районния съд следва да бъде оставено в сила.
С оглед изхода на делото, на касатора не се дължат разноски.
С оглед изхода от спора на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро на основание чл.27е от НЗПП, издадена на основание чл.37, ал.1 от ЗПП, тъй като делото не представлява фактическа и правна сложност.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 788/05.03.2026 г. по НАХД № 11647/2025г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав.

ОСЪЖДА А. Й. Я., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 66,47 евро (шестдесет и шест евро и 47 цента) – разноски по делото.
Решението е окончателно.